

Cuộc gặp gỡ trở trêu

Đây là câu chuyện có thật của tôi xảy ra đã hơn 6 năm.

Hai chữ "Thay lòng" nghe sao nặng nề quá nó như một sợi dây đang thắt trái tim của tôi lại, nó như một chiếc hộp vô định toàn màu đentôi xót lòng khi nghe chữ "Thay" rồi chợt nghĩ đến việc em đã rời bỏ tôi thì tôi lại muốn khóc.

Những giọt nước mắt không hiểu sao hôm nay chúng lại bị tác động bởi một ngoại lực nào chúng như đang chạy đua, phải chăng chúng cũng có thể được xem như một cuộc vượt ngục chúng liên tục chạy thoát khỏi mắt và lăn dài trên má tôi nhưng kết quả chúng phải rơi xuống mặt đất và biến mất. Chỉ có nỗi nhớ về em trong tôi là cứ tồn tại mãi.

Đứng ngoài công trường một sáng mùa đông? Tôi rùng mình vì cơn gió lạnh bất ngờ, Năm nay rét muộn hơn mọi năm, cái lạnh đầu đông càng làm lòng tôi buốt giá, ngồi bên ly cà phê nóng nhưng sao lòng tôi vẫn thấy lạnh, tất cả kỷ niệm lại ùa về như mới hôm qua? Nếu ngày ấy định mệnh không cho tôi gặp em thì giờ đây có lẽ tôi không phải rơi nước mắt từng đêm, lòng tôi không phải trăn trở và tôi sẽ không phải mang nặng buồn đau?

Ngày ấy cách đây đã hơn 5 năm, thời gian tuy không dài nhưng cũng đủ làm cho tim tôi đau đớn và buốt giá.

Hôm ấy vào một buổi chiều tháng 10 lạnh giá sau khi tôi cùng một số anh em trong đơn vị nghiệm thu giai đoạn cho công trình xong, một mỗi tôi cùng mấy anh em đi xả hơi (Nhậu) mừng công việc hoàn thành trước thời hạn, sau vài tiếng chén chú chén anh tất cả chúng tôi đều "Phê" bẻ rủ nhau đi massage cho giãn xương cốt. Xe đưa chúng tôi đến cơ sở vật lý trị liệu gần công trường chúng tôi làm việc, sau khi nhận chìa khóa phòng tôi đi thẳng vào phòng 04 massage do lễ tân sắp đặt, sau 15 phút ngồi trong phòng hơi xả nóng rất tôi thấy người khoan khoái, nhẹ nhõm như trút hết đi những mệt mỏi đời thường, tôi quần khăn quanh người trở ra phòng massage nằm chờ nhân viên làm công đoạn cuối cùng theo liệu trình. Tôi đang lịm đi ngủ chợt giật mình vì có tiếng ai đó phía sau "Chào anh" tôi quay lại một cô bé trạc 17 hay 18 tuổi gì đó da hơi ngăm đen trong chiếc váy hồng không ngắn cũng không dài, tôi hỏi " Em là nhân viên massage hả" có bé lí nhí tiếng miền tây "Zạ Zâng ạ, anh xông hơi chưa? Em xin phép làm công việc của mình...", tôi vờ như không biết gì và hỏi " Thế giờ làm gì và làm thế nào hả em? Anh đi xông hơi lần đầu tiên nên không biết gì cả, có gì em hướng dẫn anh nghe" có bé nhẹ nhàng "Zạ, mời anh nằm úp người xuống để em bấm huyệt và massage cho anh" không hiểu sao tôi tuân thủ một cách vô điều kiện như thể cô bé thôi miên tôi vậy, sau một hồi xoa bóp các huyệt theo liệu trình tôi thấy người nhẹ nhàng và sáng khoái, đang lơ mơ thì tôi giật mình vì tiếng "Toong toong" vang lên, tôi hỏi "Gì vậy em, giật cả nãy lên" có bé tủm tỉm cười "Zạ chuông báo hết giờ đó anh" tôi ngồi nhòm dây nhìn đồng hồ thì đã hơn 7h tối, trong khi tôi đang vận mình vươn vai ngồi dậy thì cô bé đã mang quần áo dày, tất đến cho tôi? Lúc này tôi mới nhìn kỹ cô bé, khuôn mặt bầu bĩnh hơi ngăm đen nhưng rất duyên, càng duyên hơn khi cô bé cười lộ ra chiếc răng khểnh mà dân xây dựng chúng tôi thường gọi là răng "Xé thịt gà". Tôi mạnh dạn hỏi? " em mới về làm hả? nhìn em thấy quen quen, hình như chưa gặp bao giờ thì phải" cô bé bật cười lí nhí "Zạ" có lẽ cô bé cười vì câu hỏi hóm hỉnh của tôi, tôi hỏi tiếp "Em bao nhiêu tuổi rồi" "Zạ em 17 tuổi ạ? Có zì không ạ" à anh hỏi để biết thôi, lúc ấy cô bé quay người nhìn ra phía cửa tôi chợt nhận thấy có nét gì đó buồn buồn trong đôi mắt đen nháy của em? Tôi chợt dạ hay là đã chọc em quá chăng. Tôi gọi: em ơi? Sao buồn vậy chứ? Anh xin lỗi nếu có gì không phải bỏ quá cho anh nghe? Zạ không đâu, anh đừng nghĩ vậy tội cho em đó" tôi nhẹ người và ngồi dậy mặc quần áo? Em nè? Nếu lần sau anh muốn yêu cầu em có được không? Cô bé lí nhí "Zạ được ạ" tôi mạnh dạn " Thế thì được rồi? Nếu có thể cho anh xin số điện thoại đi, nếu anh đến anh sẽ điện trước cho em..." à mà em tên gì vậy? mãi nói chuyện quên không hỏi tên? "Zạ? em tên Vân ạ? Còn

anh" tôi hóm hỉnh "Tên anh cùng vần với em nhưng xấu lắm? tên anh tròn tròn..." cô bé tùm tùm cười "ạ" đang mãi mê chọc cô bé thì tiếng ông bạn thất thanh gọi ngoài lề tăn " Bó già ngủ ở đây à? Có về không?" tôi giật mình xin phép cô bé và không quên dúm vào tay cô bé tờ 500 ngàn đồng làm quà?

Và cứ thế? Công việc của tôi đã lấy hết thời gian rảnh rồi, quả thực tôi giành hết time cho công việc sau cuộc tình đổ vỡ cách đó hơn 4 năm, đúng hơn là tôi đã mất hết niềm tin vào tình cảm, phải khó khăn lắm mới lấy lại được thăng bằng trong tôi? Từ đó tôi luôn có ác cảm với phụ nữ và coi tình cảm là thứ gì đó nhảm nhí và vô vị, có lẽ tôi cực đoan quá chăng. Trong thời gian này những lúc rảnh rỗi tôi lại cùng mấy người bạn đi nhậu hoặc Karaoke cho vui (Tất nhiên toàn là đàn ông và tuyệt đối không có tay vịn) tôi đã thực sự vui trở lại sau vết thương lòng mà phụ nữ mang đến cho tôi? Nhưng đó là niềm vui do công việc mang đến, còn về tình cảm tôi không biết còn có thể yêu ai đó một cách chân tình nữa không khi mà nỗi đau trong tôi vừa mới lành sẹo, đúng hơn là hận thù trong tôi chưa hoàn toàn được gỡ bỏ, tôi đâu biết rằng "Bản tính hài hước ngày xưa" trong tôi vẫn còn nguyên vẹn chỉ tạm thời bị hận thù chèn ép mà thôi? Trong công việc hàng ngày tôi luôn vui vẻ, hài hước, hòa đồng nhưng mỗi khi đêm về tôi lại lặng lẽ rơi những giọt nước mắt buồn đau, cứ thế sự hài hước tôi thể hiện hàng ngày có chút giả tạo, tôi cố gắng cho mọi người thấy tôi đã ổn...

Nhưng? người đời có câu " Ta càng cố quên chuyện gì đó thì ta lại càng nhớ nhiều hơn" quả thực tôi chỉ cố quên đi những chuyện đau buồn nhưng thực chất tôi chưa quên được? Tôi luôn nhắc nhở mình rằng hãy quên đi quá khứ mà sống, không được đau buồn vì những thứ đã qua và tôi đã và đang cố gắng mình làm như vậy? Cũng như công việc hàng ngày của tôi luôn có 1 người bạn "Con chấy cắn làm đôi" buồn vui cùng chia sẻ, người bạn đó hiểu tâm trạng của tôi và luôn động viên và sát cánh bên tôi những lúc buồn nhất.

Rồi lại một mùa đông ken nứa lại đến, cái rét như cắt da cắt thịt, mùa đông thứ 5 mà tôi chưa quên được những gì đã đến với tôi, thói quen cũ lại trở về cứ tới thứ 7 tôi lại lặng lẽ ngồi một mình bên li caphe dưới mưa phùn âm ỉ, hoặc ra bãi biển ngồi hàng giờ dưới cái rét đặc trưng của miền bắc tôi làm thế có lẽ theo thói quen hay do điều gì tôi cũng không biết...

Một buổi chiều tôi và mấy anh em trong cơ quan nôi hứng đi Massage cho giãn xương cốt, không hiểu sao chú lễ tân lại xấp xếp tôi vào phòng cô bé ấy P04 như định mệnh vậy? tôi vào phòng mở khóa xông hơi như mọi lần, nhưng lần này tôi thấy trong tôi có điều gì đó không ổn mà tôi không thể lý giải được, xông hơi xong tôi lên ghế massage chờ đợi? tôi đành miên man suy nghĩ thì cánh cửa phòng khẽ mở, cô bé ấy lộng lẫy trong chiếc váy đỏ bó sát người, với đôi môi hồng phớt nhẹ càng tô thêm vẻ ngây thơ của cô bé tuổi 16,17, thấy tôi tròn mắt nhìn cô bé hỏi "

- Anh nhìn gì mà zũ zậy? bộ em lạ lắm sao?

- Tôi lí nhí "à không? Hôm nay nhìn em đẹp quá anh không nhận ra nữa" cô bé hơi bẽn lẽn

- Zạ anh cứ chọc quê em hoài, em xấu lắm đâu có được như người ta"

Tôi chưa hiểu ý em "Người ta" mà em nói là có ý gì nữa? Tôi mạnh dạn nói "

- Thôi hôm nay không massage nữa? anh muốn được nói chuyện với em? được không? Cô bé tùm tùm

- Khách hàng là thượng đế mà"

Hôm đó tôi hỏi em đủ thứ chuyện, chuyện gia đình, chuyện riêng tư và nhiều chuyện khác, em trả lời mà tôi thấy có nét buồn thăm thăm sau mỗi câu trả lời hay mỗi chuyện em nói, thực sự tôi thấy tò mò về cô bé quá, như các bạn biết đó, đàn ông luôn thích khám phá để thỏa mãn sự tò mò của mình..., xong việc tôi lại chào em và không quên làm các thủ tục như mọi lần, nhưng có điều khác hơn là lần này tôi không nói với em những câu cay nghiệt và mỉa mai nữa, tôi nói thân thiện và chân tình hơn...

Không hiểu sao sau cái hôm ấy, tôi luôn nghĩ về cô bé, có điều gì đó bí hiểm mà tôi muốn khám phá, tôi đặt quyết tâm sẽ khám phá cho thỏa chí tò mò của mình,

Sau một thời gian tìm hiểu về em, tôi đã nắm chắc về lý lịch của em, có điều đặc biệt là em cũng sinh vào ngày 05/04 trùng với người đã bỏ tôi đi lấy chồng nhưng khác năm sinh mà thôi?

Từ đó tôi đến chỗ em làm thường xuyên hơn, những hành động và cử chỉ của tôi với em thân thiện hơn, tình cảm hơn và có một chút quan tâm "Đặc biệt". Một lần em tâm sự với tôi rằng nhà em nghèo lắm, hai em nhỏ còn đi học, ba má thì bệnh tật không làm đc gì nên em phải nghỉ học đi làm kiếm tiền phụ giúp ba má, em nói trong nước mắt, tôi thấy tội và thương cho hoàn cảnh của em quá, đáng ra em phải được đi học như mọi người, em phải được vui vẻ hạnh phúc như bao cô gái khác chứ? Em không trách ông trời mà chỉ nói đó là số phận của em phải như vậy? em phải đi làm để kiếm tiền phụ giúp gia đình và lo cho 2 đứa em đi học. Hôm ấy không hiểu tại sao tôi lại khóc cùng cô bé, tôi cảm nhận được ở cô bé một điều gì đó thân thương, gần gũi. Tôi thấy em có nhiều nét giống người con gái tôi yêu tha thiết cách đây đã 5 năm, từ cử chỉ, bộ dạng và sở thích, em cũng thích màu Hồng và cũng một mình buồn chải mướt sinh.

Và rồi tôi yêu em từ lúc nào không hay? Tôi giành tất cả tình thương yêu, quan tâm hết mực cho cô bé, nhưng có một điều tôi cảm nhận được từ cô bé là chưa thực sự tin tưởng tôi, còn chút nghi ngờ gì đó với tình cảm của tôi... Một lần tôi mạnh dạn hỏi em?

- Phải cần bao nhiêu thời gian, bao nhiêu ân tình để đủ cho em tin anh...?

cô bé lí nhí :

- Dạ em không biết nữa...? anh cho phép em nói thiệt nghe? Em thấy chưa thực sự tin tưởng anh bởi? sự quan tâm quá mức của anh giành cho em làm em thấy sợ, em thấy lòng thương hại của anh lớn hơn tình cảm anh giành cho em...?

Tôi thấy chạnh lòng

- ...Anh hiểu tâm trạng của em lúc này, nhưng hãy tin những gì anh nói, thời gian sẽ chứng minh cho tình cảm của anh giành cho em..."

Ôm em trong lòng mà tôi thấy rối bời? không biết phải làm sao cho em hiểu, bởi tôi là mẫu người coi trọng tình cảm và không dễ thay đổi.

Tình yêu của tôi lại đến bất ngờ như vậy đó? Tôi yêu em thực lòng và mong muốn làm tất cả những gì có thể cho em. Một hôm tôi đang cùng mấy anh em ngoài công trường thì em gọi điện muốn gặp tôi, tôi vội vàng phóng xe đến chỗ em làm vì sợ có chuyện gì đó xảy ra với em? Em đã ngồi đợi tôi ở sảnh giải khát và có 2 ly caphe trên bàn? thấy tôi hốt hoảng cô bé nhoẻn miệng cười "

- Sao anh hốt hoảng vậy? em gọi anh đến uống caphe thôi mà...???"

Tôi biết em nói vậy để trấn an tôi? Tôi nói "

- Có chuyện gì sao mà gọi anh gấp vậy? làm anh hoảng quá...???"

Em nhìn tôi tinh nghịch và rút ra một ít tiền rồi nói "

- Thứ 2 tuần sau em về nhà có việc, em nhờ anh mua giùm em vé máy bay được không? Em biết là anh bận nhiều việc nhưng em không biết mua ở đâu cả? hơn nữa em chưa đi máy bay bao giờ nên hơi bỡ ngỡ?

Tôi hỏi?

- Em định về Sài gòn hay Cần thơ vậy? "

- Em về Sài gòn thôi? cần thơ thì Hải phòng không có tuyến bay đó, phải lên Hà nội mới có thì phải? mà đi lại bây giờ tốn kém lắm?

Tôi cười "

- Thôi về Cần Thơ cho gần? chứ về Sài gòn rồi lại đi 5,6 tiếng mới về tới nhà mệt lắm, thôi em cất tiền đi? Anh sẽ mua vé tuyến Hà Nội - Cần thơ cho em và có trách nhiệm đưa em đến tận sân bay Nội Bài em đồng ý chứ?

Cô bé ấp úng "

- Em sợ làm phiền anh, rồi cả tiền bạc nữa chứ? Em không trả được cho anh đâu?" tôi hóm hỉnh "

- Ai đã đòi mà em trả chứ? Anh chỉ cần em trả chính em cho anh là OK thôi..."

- Em lấp lửng " Dạ thôi tùy anh? Anh muốn vậy em nghe anh? Nhưng em không trả cuộc đời em cho anh đâu? Rẻ quá..."

Hôm tôi đưa em ra sân bay Nội Bài và đi làm các thủ tục cần thiết cho em? Khi ngồi chờ kiểm tra an ninh vào phòng chờ tôi thấy bất ổn, tôi lo em không ra nữa? có lẽ em đoán được tâm trạng của tôi nên cứ nhìn trộm và tùm tùm cười, đang miên man suy nghĩ thì tiếng loa thông báo của sân bay vang lên " Hãng hàng không VN Airlines xin kính chào quý khách, chuyến bay mang số hiệu VN 1203 từ Hà Nội đi Cần Thơ sẽ không nhận khách trong ít phút nữa, đề nghị quý khách khẩn trương hoàn tất các thủ tục hàng không để chuyến bay được khởi hành đúng giờ, xin chân thành cảm ơn" cả tôi và em đứng dậy đi vào phòng kiểm tra an ninh, khi gần tới nơi kiểm tra em dừng lại nhìn tôi và ôm chặt lấy tôi, em khóc và nói? "

- Em biết anh lo em không ra với anh nữa đúng không? Nếu anh thực lòng yêu em thì hãy vào Cần Thơ đón em..."

Nói rồi em hôn lên má tôi và chạy vào phòng kiểm tra an ninh,

- Tôi gọi theo, lên máy bay nhắn cho anh nghe và khi về tới nhà nhớ gọi điện cho anh đó"

Em quay lại mỉm cười gật đầu không quên giơ tay vẫy chào tạm biệt...

Tôi cứ ngồi đó chờ tin nhắn của em rồi mới về? Khoảng 30 phút sau tin nhắn của em đến " Em lên máy bay rồi? anh về đi, đi đường nhớ cẩn thận nghe anh? về đến nhà điện cho em đó? Em yêu anh..." tôi thấy tạm yên tâm và lặng lẽ ra Gara lấy xe trở về Hải phòng, vừa về tới văn phòng thì chuông điện thoại reo lên?

Em gọi "

- Anh về tới nhà chưa? Em về tới Cần thơ rồi, giờ em vào Dương 9 nghỉ ngơi sáng mai em về quê? Anh ở đó không có em đừng lém phéng với cô nào đó? Em không tha cho anh đâu"

Tôi hóm hỉnh "

- Nếu mà em không ra với anh thì anh sẽ đi kiếm cô khác cho mà coi..."

Em quát tôi "

- Anh dám không? cứ thử coi xem em có cắt tiết anh không? Thôi em đi tắm đây? Anh nhớ ngủ sớm và đừng thức khuya đó..."

Khoảng 1 tháng sau tôi quyết định vào Cần thơ đón em nhân tiện về quê em thăm mọi người trong gia đình em nữa, tôi muốn biết gia cảnh thực sự của em có như em nói không? Tôi cùng một người bạn nữa cùng bay vào trong đó, tôi điện trước cho em và muốn em đón tôi, em có về nghỉ ngơi những gì tôi nói? Buổi trưa hôm đó tôi và người bạn xuống sân bay Trà Nóc như đã nói với em? bước ra sảnh chờ tôi không thấy em ra đón như mong đợi? tôi chờ 5, 10 phút vẫn chưa thấy? tôi nói với người bạn "

- Nếu Vân không đón thì tao với mày ngồi uống nôt li caphe này rồi gọi taxi về Cần thơ chơi đêm nay? Sáng mai về Sóc Trăng được không?

Ngồi chờ thêm 10 phút vẫn không thấy em ra đón tôi quyết định gọi Taxi về thành phố Cần thơ? Khi taxi vừa đến, tôi chuẩn bị bước lên xe thì bỗng có chiếc taxi khác đỗ chặn ngay trước mặt, em mở cửa vội vàng xuống xe trong chiếc váy đỏ mà tôi thích, em chạy đến ôm lấy tôi và khóc "

- Em xin lỗi? em nghĩ là anh nói đùa thôi? Nhưng em cứ thấy nóng ruột nên ngồi trong taxi ở ngoài công sân bay, bỏ qua cho em nghe anh..."

Tôi cảm nhận được điều gì đó thân thương và phảng phất niềm vui trong ánh mắt, cử chỉ của em? Tôi nói "

- Thôi được rồi, mọi người lên xe đi?

Hôm đó 3 chúng tôi về thành phố cần thơ nghỉ ở KS Ninh Kiều 2 và giao ước sáng hôm sau tôi sẽ về Hậu Giang quê em còn bạn tôi về Sóc Trăng thăm bạn và hẹn nhau ngày hôm sau nữa sẽ gặp nhau ở nhà em? Đêm hôm đó ôm em trong lòng mà tôi không sao ngủ được? em cũng vậy? có lẽ em vui vì tôi đã giữ lời hứa là vào đón em?

Sáng hôm sau tôi và người bạn chia tay nhau mỗi người đi về một hướng, sau khoảng 1h đi taxi tôi và em đến bến đò của huyện Long Mỹ chờ người nhà đánh Ghe đến đón, một lúc sau ghe đã tới, Cậu và em gái của em đến đón và đưa chúng tôi về, sau 1h30 phút luôn lách qua các kênh rạch thì về tới nhà em, một xóm nghèo thuộc ấp 4, xã Vĩnh Viễn, huyện Long Mỹ, tôi được chào đón rất thân thiện, như một người khách VIP, ông bà ngoại, cậu mợ, dượng, dì nữa làm tôi thấy hơi bối rối, tôi chào tất cả mọi người và xin phép được thấp hương ông bà tổ tiên, em dẫn tôi qua nhà ông bà ngoại và thấy thái độ của em khác lạ, tôi hơi nghi ngờ đã có chuyện gì đó, thấp hương xong em kéo tôi ngay về nhà, một mái nhà tranh đơn sơ lụp xụp, quê em còn nghèo lắm, trong khi mọi người đang mải mê làm cơm đãi khách thì tôi lẳng lặng ra phía sau nhà, tôi giặt mình và lạnh sống lưng khi thấy ngày hôm nay có 2 ngôi mộ trắng toát, tôi nhìn trên tấm bia có ghi NVC và PTT, tôi đang thắc mắc thì em gọi?

- Ông xã ơi? đi đâu vậy?

Tôi không nói được gì mà lặng lẽ quỳ xuống trước 2 ngôi mộ vì tôi thấy người con trai cùng họ với em thì chắc là người nhà rồi? em chạy lại thấy tôi quỳ trước 2 ngôi mộ thì em cũng quỳ xuống và khóc "

- Em xin lỗi anh vì đã giấu anh chuyện này? Đây là mộ của ba má em..."

Tôi đứng dậy trong lòng ngổn ngang bao suy nghĩ, tôi sang nhà cậu mượn xe máy và gọi đưa em đi cùng ra chợ? Em cứ đứng đó khóc và để mặc tôi muốn làm gì thì làm, ra tới chợ tôi mua những thứ cần thiết để thấp hương cho họ, tôi có một chút giận em vì đã giấu tôi việc này, khi về tôi không nói gì chỉ lặng lẽ sắp đồ rồi mang ra trước mộ Ba má em thấp nén nhang cho linh hồn họ bớt đi lạnh lẽo, em cũng theo ra và ôm chặt lấy tôi? Em khóc và tôi cũng khóc tôi khóc không phải xót thương cho em mà thương cho hoàn cảnh của em 16 tuổi đã phải đi làm để nuôi 2 em ăn học. Đêm hôm đó tôi và em ngồi bên bờ kênh và em đã kể hết cho tôi những gì em giấu tôi bấy lâu nay, tôi hiểu sự cố gắng của em, nỗi khổ của em và tôi càng thấy yêu em hơn và hứa với lòng mình là sẽ làm tất cả những gì có thể cho em...

Lại 1 năm nữa trôi qua, cả tôi và em đều làm công việc của riêng mình và tôi thấy bằng lòng với cuộc sống như vậy, em quan tâm chăm sóc tôi như người vợ thứ 2 và tôi cũng vậy, tôi và em cũng đã về quê em thêm nhiều lần nữa những lúc rảnh, như giỗ ba, má, thăm ông bà ngoại. Trong lòng tôi đã coi quê em như quê hương thứ 2 của tôi, nơi ấy có những người thân thương như ruột thịt, những cánh đồng lúa trải dài, những con kênh ngày đêm tấp nập thuyền ghe, cả những món ăn dân quê mà tôi thích mỗi khi về?

Ngày tháng cứ thế trôi đi với bao nhiêu biến cố trong cuộc sống, rồi em xin nghỉ làm về quê ít bữa và muốn khi quay ra tôi cho em đi học nghề gì đó, tôi đồng ý và mong em suy nghĩ thật kỹ mọi việc. Em về rồi tôi thấy trống vắng lạ thường, tôi nhớ em, nhớ những tối thứ 7 hai đứa bên li caphe hay vui đùa dưới bãi biển, tôi nhớ tất cả những gì về em. Một trưa hè oi bức tôi đang lang thang ngoài bãi biển Đồ Sơn thì em gọi "

- Anh à? Em nhớ anh quá, mua vé cho em và đi Cẩm ra chơi vài bữa nghe ở nhà buồn lắm, 20 ngày nữa mới tới giỗ Ba, anh cho em ra đó chơi 10 ngày rồi em về nghe"

Tôi đồng ý vô điều kiện bởi trong lòng tôi luôn mong muốn như vậy? Hôm đón 2 chị em tại sân Bay Cát Bi tôi thấy vui thực sự? Tôi thu xếp cho 2 chị em 1 phòng ở khu nghỉ dưỡng sinh thái Nam sơn, tôi luôn giành thời gian đưa 2 chị em đi chơi, hôm thì đi BigC, hôm thì ra Đồ sơn tắm biển hoặc đi đâu đó mà em thích, 10 ngày trôi qua nhanh quá? Em phải trở về quê chuẩn bị làm đám giỗ cho Ba em? Tôi nói: Em à? Giỗ ba lần này anh không về được vì công trình đang vào thời kỳ nghiệm thu, anh sẽ thu xếp về sau được không em? Em không nói gì chỉ lặng lẽ rơi nước mắt khiến long tôi rối bời và hoang mang...

Sáng hôm ấy tôi đưa 2 chị em ra sân bay Cát Bi tôi đâu biết rằng đây là lần cuối cùng được đưa em đi và cũng là lần cuối cùng được ở bên em...Cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hiểu hết được tại sao em lại đối xử với tôi như vậy? Tôi chỉ thất long gọi đó là "Biến cố" và cũng là " Chuyến Bay định mệnh" bởi đó cũng là chuyến bay cuối cùng để rồi tôi mất em? Bởi chính hôm tôi đưa em ra sân bay cũng là ngày tình tôi tan vỡ? nhưng điều làm tôi thấy đau đớn hơn là nếu tình cảm của tôi và em hơn 4 năm tan vỡ vì những lý do không thể hàn gắn được đã đành, nhưng đâu phải vậy tôi mất em chỉ vì một tin nhắn có thể nói là "Vỡ vãn" đến bây giờ tôi vẫn chưa hiểu được tại sao tình tôi tan vỡ? Khiến em rời xa tôi? tôi đã giải thích cho em rất nhiều lần nhưng có vẻ em không muốn hiểu và em không liên lạc với tôi nữa? Hôm đó em nói với tôi 1 câu ngắn gọn mà tôi nghĩ em nói đùa cho vui

- Em về để anh tự do với nó..."

Tôi nghĩ chắc có lẽ em giận tôi vì lẽ gì đó? Tôi cũng muốn em về lo việc cho Ba xong tôi sẽ vào đó xem có chuyện gì đã xảy ra...???

(Tôi đưa em lên chuyến bay định mệnh)

Và tôi lại vào Hậu giang quê em, khi đến cần thơ tôi gọi cho em xem em ở đâu và em có thể đón tôi như mọi lần không? Tôi gọi cho em rất nhiều nhưng Em không muốn gặp tôi...Tôi về quê em và được Ngoại nói là nó đi làm không về nhà...Tôi lặng lẽ quay trở lại cần thơ để về Hải Phòng...!!!

Cũng vì yêu em nên tôi đã nhiều lần đi hàng ngàn km để tìm em, giải thích cho em hiểu và muốn níu kéo em về với tôi? Nhưng 2 lần đó em nghe điện thoại nhưng không muốn gặp và tôi lại lặng lẽ trở về, em đâu biết lòng tôi nặng trĩu ưu tư? Tại sao em không muốn gặp tôi chứ? gặp nhau để nói cho rõ ràng rồi thì đường ai nấy đi? Nhưng rồi đến một ngày tôi đã hiểu? đó chỉ là cái cớ em vin vào đó để chia tay để cái gọi là "Lương tâm" của em không cần rút hay vì một lẽ khác....???

Một đêm tôi đang lang thang trên mạng tìm những người có cùng tâm trạng để chia sẻ, vô tình tôi thấy Nick có tên "Đại heo heo" có ảnh của em và người đó bên nhau tình tứ, nhìn những tấm ảnh ấy tôi đã hiểu, đã biết và tôi quyết tâm xác minh sự thật? bởi vì tôi đã có lời hứa với lòng mình "Khi nào tôi biết chính xác em đã thay đổi và có người khác bên cạnh thì lúc đó tôi có thể sẽ thay đổi và tìm niềm vui cho mình" Tôi mạnh dạn điện cho em gái em và muốn em nói thật lòng về những gì tôi thấy và em đã xác nhận "Anh ấy không giàu có nhưng mang lại cho chị 2 em niềm vui..."

Tôi điện chúc mừng em thì em vẫn câu nói cũ nhưng tôi thấy ản chứa những gian dối "

- Em vẫn như ngày nào thôi không thay đổi"

Tôi nói :

- Em nghĩ anh không biết gì sao? Lát nữa anh gửi trả cho em những gì anh biết"

Và tôi gửi tất cả những tấm ảnh của em và người con trai ấy qua Messenger và chặn hết cả số điện thoại. Zalo, Facebook nữa. Tôi thấy buồn vì lòng người nhanh đổi trắng thay đen, mới có 1 năm thôi mà em đã tìm ngay cho mình một niềm vui mới. Trong thâm tâm tôi không trách cứ gì em cả mà chỉ trách bản thân mình đã đặt niềm tin không đúng chỗ? Hơn nữa thứ em cần tôi không thể có...

(Lời hứa năm nào em đã quên)

Tôi nghĩ? Tôi đã không cho em được gì ngoài những yêu thương thật lòng, tôi không thể mua tặng em những món quà mà em thích và tôi chợt nhận ra tình yêu không chỉ được nuôi bằng những cảm xúc, Nó cần phải có tiền nữa, càng nhiều càng tốt, Vì thế em có thể đến một nơi mà em sẽ sống cuộc sống mọi thứ nhẹ nhàng hơn nơi này... Trong lòng tôi em chưa từng xấu đi, dù cho điều em lựa chọn là vật chất hay tình cảm. Bởi nước thường chảy về chỗ trũng, con người ta tìm kiếm những điều họ không có. Tôi không thể cứ sống chết giữ lấy em, bỏ cả thể diện và sự thật tôi nhận ra rằng mình kém cỏi và em đi tìm những thứ em muốn là lẽ đương nhiên thôi?

Các bạn ạ? cuộc tình hơn 5 năm của tôi lại tan vỡ như vậy đó, một cuộc tình đã mang đến cho tôi bao nhiêu buồn đau và nước mắt, nó khơi dậy trong tôi vết thương lòng tưởng như đã lành sẹo giờ đây lại nhức nhối đau, cộng thêm nỗi đau này em mang đến nữa. Em đã sống và trả đáp lên niềm tin của tôi. Hai người phụ nữ cùng mang đến cho tôi 1 nỗi đau giống nhau, hai người sinh cùng ngày, cùng tháng, có những sở thích giống nhau, nhưng đều kết thúc sau hơn 5 năm, một người 5 năm 1 tháng 18 ngày còn một người 5 năm 1 tháng 10 ngày, phải chăng "Nghịch Duyên" luôn vây hãm lấy tôi...???

Và giờ đây? Những điều tốt đẹp sẽ luôn kết thúc, mà cả những điều tồi tệ rồi cũng sẽ kết thúc!

Những tháng ngày êm đềm hạnh phúc như cả thế giới không ai bằng của em và tôi đã đi đến hồi kết. Và hôm nay, sự lừa dối em dành cho tôi cũng chấm dứt từ lời nói cho đến hành động, điều này cho thấy em đã rất cương quyết trong việc chia tay lần này. Vậy nên tôi có níu kéo cũng không đem lại kết quả tốt đẹp hơn. Thậm chí càng níu kéo thì tôi sẽ càng tự lấy muối sát vào vết thương lòng của mình mà thôi. Khi chia tay để giảm bớt nỗi đau cũng như nỗi nhớ khắc khoải thì việc đầu tiên tôi cần làm loại bỏ những kỉ vật đã có giữa hai người, tránh đến những nơi mà trước đây 2 người có những kỷ niệm với nhau,.. Việc làm này có thể hơi khó nhưng nên làm với bằng lý trí chứ không phải trái tim, và đó cũng là những hành động thiết thực nhất để chữa trị cho những tổn thương mà trái tim mình đang có.

(Em đã quay gót ngơ ngàng)

Những lúc buồn đau tôi biết đó luôn là những thời điểm mà tôi cần đến sự an ủi, động viên và chia sẻ của người thân và bạn bè, đồng nghiệp. Tôi phải hòa mình vào với không gian chung của công việc và cũng không quên tâm sự với người mà tôi tin tưởng, người hiểu tôi. Sự chia sẻ của mọi người cũng sẽ giúp tôi được tự giải tỏa và phần nào vơi đi nỗi đau trong lòng. Tôi và em đã đi cùng nhau một đoạn đường, từng muốn cả thế giới biết mình yêu nhau, và giờ là lúc tôi và em giả vờ với cả thế giới rằng mình không quen biết. Thời gian như thoi đưa, chẳng chờ đợi một ai mà lòng người như nước chảy sông lúc vơi, lúc đầy. Ngày hôm qua, tình yêu còn như hoa nắng vậy mà hôm nay có người lặng lẽ đóng gói những kỉ niệm một thời nâng niu vào kí ức xưa cũ.

Cuộc đời là vậy đó, ai biết đâu chữ ngờ. Thời gian cuốn trôi đi tất cả, đưa người tôi yêu về nơi chốn xa và trong thâm tâm tôi không muốn tí nào. Âu cũng là duyên phận nhưng đổ lỗi sao được chữ duyên đây em? Đó là sự lựa chọn của em mà, dù lòng mình không hề muốn nhưng tôi tôn trọng quyết định đó.